

Arrest

nr. 239 884 van 19 augustus 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 10
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 maart 2020, tot intrekking van het verblijfsrecht, aan de verzoekende partij op 3 april 2020 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, werd geboren in augustus 2001.

Op 29 november 2018 dient de moeder van verzoeker bij het Belgisch consulaat-generaal te Casablanca een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) voor zichzelf en haar drie minderjarige kinderen waaronder verzoeker, met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot en de vader van deze minderjarige kinderen.

Op 12 december 2018 overlijdt de vader van verzoeker te Marokko.

Op 13 mei 2019 wordt de visumaanvraag in hoofde van verzoeker goedgekeurd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat *“Bij aanmelding bij de gemeentediensten pas werd een uittreksel uit de overlijdensakte dd. 22.05.2019 voorgelegd en bleek aldus dat de referentiepersoon overleden was in Marokko, en dit reeds sinds 12.12.2018.”*

In augustus 2019 wordt verzoeker achttien jaar.

Op 2 maart 2020 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van Lier om volgende brief aan verzoeker te betekenen:

“Geachte mijnheer

Uit het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon in functie van wie u vorig jaar een D-visum heeft verkregen, reeds geruime tijd overleden was vóór afgifte van het visum, en zonder dat DVZ hier weet van kon hebben.

In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 74/20, §2, tweede alinea van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt: ‘Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.’, staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats.”

Verzoeker maakt stukken over aan de gemeente Lier.

Op 2 maart 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna ook: de gemachtigde) een beslissing tot intrekking van het verblijf van de moeder van verzoeker.

Op 2 maart 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot intrekking van het verblijf van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, wordt het verblijf ingetrokken van:

Naam: Z. (...) Voorna(a)m(en): A. (...) Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)2001 Geboorteplaats: A. H. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

“Behoudens bijzondere bepalingen van van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.”

Betrokkene bewam een D-visum als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald van haar Belgische partner, dhr. Z. A. (...). Vanuit DVZ werd een akkoord voor visum verleend op 23.04.2019, daaraan voorafgaand werd op 27.02.2019 nog het Rijksregister geraadpleegd. Nergens uit het dossier of het rijksregister kon toen enig overlijden blijken van de referentiepersoon. Betrokkene is samen met haar drie kinderen A. (...), F. (...) en A. (...) ingereisd op 24.05.2019. Bij aanmelding bij de gemeentediensten pas werd een uittreksel uit de overlijdensakte dd. 22.05.2019 voorgelegd en bleek aldus dat de referentiepersoon overleden was in Marokko, en dit reeds sinds 12.12.2018.

Betrokkene kwam met haar kinderen naar België met een D-visum, waardoor zij in principe bij aanmelding binnen de geldende termijnen houders zijn van het verblijfsrecht. Het visum werd voor het ganse gezin aangevraagd op 29.11.2018. Echter, de situatie van betrokkene is tijdens de aanvraagprocedure totaal gewijzigd: immers, referentiepersoon is overleden op 12.12.2018, amper 14

dagen na de aanvraag. Betrokkene liet na het overlijden van referentiepersoon te Marokko te melden aan DVZ of liet na het aan DVZ ter kennis te brengen via de ambassade in Marokko.

De overlijdensaangifte lijkt dus onder valse voorwendsels te zijn uitgesteld waardoor de aanvraag gezinshereniging kon verdergelopen: immers, een aanvraag in functie van een reeds overleden persoon wordt geweigerd gelet er geen sprake meer kan zijn van gezinshereniging.

Betrokkene (of toen zijn wettige vertegenwoordiger) heeft wel degelijk laattijdig een uittreksel voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Om overeenkomstig art. 74/20, §2, tweede lid rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 02.03.2020 om haar humanitaire elementen kenbaar te maken. De beslissing werd aan betrokkene betekend op 06.03.2020. Betrokkene legde in dat kader volgende documenten voor:

- Attest schoolbezoek S.-A. (...) dd. 13.02.2020 op naam van Z. A. (...)
- Verklaring lidmaatschap CM dd. 06.03.2020 op naam van Z. B. (...) (heden ten laste bij H. (...)) en op naam van Z. H. (...) zelf. Beiden waren voorheen tot december 2018 ingeschreven als ten laste van hun vader, Z. A. (...).
- Verklaring op eer dd. 19.03.2020 waarin dhr. Z. H. (...) in eer en geweten verklaart dat hij geen familie meer heeft in het land van herkomst, dat hij bij aankomst in België meteen naar school is gegaan, samen met zijn broer B. (...), en dat zij na hun studies meteen zijn gaan werken. In het verleden zijn ze steeds door hun vader gefinancierd geweest. Beide broers ondertekenden de verklaring.
- Verklaring op eer van Een Brug voor Iedereen dd. 12.03.2020 waarin staat dat B. (...), H. (...) en A. (...) aan huis Nederlandse lessen krijgen en dat zij en het ganse gezin ondersteuning krijgen bij het verlies van hun vader.

Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België (aankomst in België op 24.05.2019) bekijken blijkt dat deze in verhouding met betrokkenes verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Betrokkene heeft bijna 18 jaar lang in zijn land van herkomst gewoond en is daar opgegroeid. Daar tegenover staat dat hij heden nog maar 10 maanden in België verblijft. Het is bijgevolg redelijk om aan te nemen dat er nog voldoende sociale en culturele banden zijn met het land van oorsprong. Betrokkene draagt de Marokkaanse nationaliteit en is de taal nog machtig. Betrokkene, die voor zijn komst vast nog gewoon schoolliep in het land van herkomst, zal behoudens bewijs van het tegendeel de draad weer kunnen oppikken. Zijn schoolattest toont immers aan dat hij in tussentijd alvast de mogelijkheid heeft gekregen om hier onderwijs te volgen, waardoor aansluiten bij het onderwijs in het land van herkomst en in zijn moedertaal, alvast geen probleem zou mogen vormen. Betrokkene zijn broer en zijn moeder verklaren beiden evenwel dat zij geen familie meer zouden hebben in Marokko. Hier worden echter geen stavingsstukken van voorgelegd. Deze verklaring dient geheel te worden beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Voor betrokkene maakt dit bovendien een gelijke situatie uit: hij zal evenveel sociale en culturele bindingen hebben in het land van herkomst als van voor zijn komst naar België. Voor zover het klopt dat zij helemaal geen familie meer hebben in Marokko, betekent dit dat betrokkene dit voor zijn komst naar België dus ook niet had en dat hij er toen toch 18 jaar heeft geleefd en is opgegroeid, en maakt dit gegeven dus geen element uit dat het nemen van deze beslissing kan beletten. In elk geval, zeker gezien de situatie, en het achterhouden van het overlijden van referentiepersoon, maakt dat stavingsstukken toch onontbeerlijk zijn. De voorgelegde attesten van zijn broers met betrekking tot aansluiting bij de CM maken geen element van integratie uit voor betrokkene. Het is dan ook niet duidelijk met welk doel dit werd voorgelegd in het kader van betrokkenes dossier. Uit het mailverkeer van de gemeente blijken de attesten voorgelegd te zijn in het kader van het dossier van de broers.

Voor wat betreft de verklaring op eer van Een Brug voor Iedereen dd. 12.03.2020 waarin staat dat B. (...), H. (...) en A. (...) aan huis Nederlandse lessen krijgen en dat zij en het ganse gezin ondersteuning krijgen bij het verlies van hun vader, kan gesteld worden dat betrokkene klaarblijkelijk begeleid werd op een moeilijk moment in zijn leven. Het volgen van Nederlandse les en het krijgen van rouwbegeleiding, kunnen geen beletsel uitmaken bij het nemen van deze beslissing.

Voor wat de aard en de hechtheid van de gezinsband betreft, dient opgemerkt te worden dat referentiepersoon overleden is. De gezinsband hier in België met de referentiepersoon is in deze dus ook weggefallen. Ook de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene houden geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst. Gelet betrokkene vorig jaar nog kon reizen, is het aannemelijk, behoudens bewijs van het tegendeel, dat hij dit heden nog steeds kan. Met betrekking tot de gezinssituatie dient opgemerkt worden dat referentiepersoon dertien dagen na de aanvraag van een visum D op naam van betrokkene, zijn moeder en zijn zussen A. (...) en F. (...), overleden is. Deze informatie werd niet toegevoegd aan hun dossier. Bij aankomst in België pas werd een uittreksel dd.

22.05.2019 van de overlijdensakte voorgelegd. Het moge duidelijk zijn dat, indien deze informatie gekend was geweest voor DVZ, betrokkenen geen visum hadden kunnen bekomen met het oog op gezinshereniging. De gezinssituatie spreekt dus voor zich: gezien de referentiepersoon in Marokko is overleden, is verder verblijf in België in het kader van de relatie dan ook achterhaald. Uit het dossier van de moeder moet blijken dat zij een hecht gezin vormen en zij hopen allen samen als gezin te kunnen leven. Het is dan ook redelijk te stellen dat het in het belang is van allen dat zij samen kunnen blijven, zeker nu betrokkene vader overleden blijkt te zijn. Zij kunnen samen de draad oppikken in het land van herkomst.

In deze dient tot slot opgemerkt te worden dat alle eventuele verworven belangen, van welke aard dan ook (economisch, sociaal of cultureel) in België en andere humanitaire elementen waarmee eventueel nog rekening zou gehouden moeten worden, opgebouwd werden onder valse voorwendselen. Alles wat betrokkene eventueel in België zou hebben kunnen opbouwen, heeft betrokkene kunnen doen omdat hij frauduleus verblijfsrecht had bekomen. Het spreekt voor zich dat betrokkene daar geen rechten aan kan ontfenen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkenen ingetrokken. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.2. Ter zitting legt de advocaat van verzoeker een stuk neer daterend van 27 mei 2020. Het voorleggen van stukken in de annulatieprocedure is niet voorzien in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit stuk wordt bijgevolg uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"schending van artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht; schending van artikel 74/20 vreemdelingenwet; machtsoverschrijding;

Doordat verweerder toepassing maakt van artikel 74/20 vreemdelingenwet met de overweging :

Betrokkene bekwam een D-visum als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald van haar Belgische partner, dhr. Z. A. (...). Vanuit DVZ werd een akkoord voor visum verleend op 23.04.2019, daaraan voorafgaand werd op 27.02.2019 nog het Rijksregister geraadpleegd. Nergens uit het dossier of het rijksregister kon toen enig overlijden blijken van de referentiepersoon. Betrokkene is samen met haar drie kinderen A. (...), F. (...) en A. (...) ingereisd op 24.05.2019. Bij aanmelding bij de gemeentediensten pas werd een uittreksel uit de overlijdensakte dd. 22.05.2019 voorgelegd en bleek aldus dat de referentiepersoon overleden was in Marokko, en dit reeds sinds 12.12.2018.

Betrokkene kwam met haar kinderen naar België met een D-visum, waardoor zij in principe bij aanmelding binnen de geldende termijnen houders zijn van het verblijfsrecht. Het visum werd voor het ganse gezin aangevraagd op 29.11.2018. Echter de situatie van betrokkene is tijdens de aanvraagprocedure totaal gewijzigd: immers, referentiepersoon is overleden op 12.12.2018, amper 14 dagen na de aanvraag. Betrokkene liet na het overlijden van referentiepersoon te Marokko te melden aan DVZ of liet na het aan DVZ ter kennis te brengen via de ambassade in Marokko.

De overlijdensaangifte lijkt dus onder valse voorwendsels te zijn uitgesteld waardoor de aanvraag gezinshereniging kon verderlopen: immers, een aanvraag in functie van een reeds overleden persoon wordt geweigerd gelet er geen sprake meer kan zijn van gezinshereniging.

Betrokkene (of toen zijn wettige vertegenwoordiger) heeft weldegelijk laattijdig een uittreksel voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40 ter.

Terwijl, verzoeker formeel betwist dat hij onder valse voorwendsels verblijfsrecht bekwam.

Ten eerste moet opgemerkt worden dat de motivering van de bestreden beslissing aangaande het frauduleus verkrijgen van het verblijfsrecht, enkel betrekking heeft op de moeder van verzoeker, die toen de wettelijke vertegenwoordiger was van verzoeker die op dat ogenblik minderjarig was.

Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing is verzoeker meerderjarig.

De motivering van de bestreden beslissing is echter niet geconcretiseerd naar verzoeker en overweegt: Betrokkene bekwam een D-visum als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald van haar Belgische partner Betrokkene bekwam een D-visum als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald van haar Belgische partner.

...

Betrokkene is samen met haar drie kinderen A. (...), F. (...) en A. (...) ingereisd op 24.05.2019

...

Betrokkene kwam met haar kinderen naar België met een D-visum, waardoor zij in principe bij aanmelding binnen de geldende termijnen houders zijn van het verblijfsrecht

....

De bestreden beslissing motiveert niet in welke mate verzoeker verantwoordelijk kan gesteld worden voor de beweerdte frauduleuze handeling.

Door de beslissing niet te concretiseren naar verzoeker toe is de beslissing gebrekkig gemotiveerd.

Verder moet vastgesteld worden dat, opdat er sprake kan zijn van een frauduleuze handeling er zowel een materieel als een intentioneel element aanwezig moet zijn.

Het materieel element waar verweerder zich op beroept betreft het "laattijdig voorleggen van de overlijdensakte van de referentiepersoon".

Er dient vastgesteld te worden dat door de moeder van verzoeker een aanvraag voor een visum gezinshereniging werd ingediend op 29.11.2018. De vader van verzoeker, zijnde de referentiepersoon, is pas daarna op 12.12.2018 overleden in Marokko.

Bij het indienen van de aanvraag voor een visum gezinshereniging waren alle nodige en correcte documenten aangeleverd. De visumaanvraag van verzoeker is rechtsgeldig gebeurd.

Lopende de visumprocedure is de referentiepersoon overleden.

Bij aankomst in België heeft de moeder van verzoeker zelf de overlijdensakte van haar echtgenoot, zijnde de vader van verzoeker, voorgelegd.

Er werd geen gebruik gemaakt van valse documenten en er werd geen valse informatie aangeleverd. De moeder van verzoeker heeft niet nagelaten de overlijdensakte voor te leggen. De moeder van verzoeker heeft bij haar aankomst in België uit eigen beweging onmiddellijk de overlijdensakte voorgelegd bij de gemeente.

De moeder van verzoeker heeft materialiter geen fraude gepleegd.

Verzoeker was nog minderjarig.

Bovendien impliceert fraude ook een intentioneel element.

Verweerder toont niet aan dat de moeder van verzoeker te kwader trouw is geweest, nu de overlijdensakte niet bestond op het ogenblik van de aanvraag van het visum en zij zelf bij aankomst in België onmiddellijk de overlijdensakte heeft voorgelegd.

En zelfs al zou er sprake zijn van een frauduleuze handeling in hoofde van de moeder van verzoeker, quod certe non, dan kan die niet toegerekend worden aan verzoeker.

De beslissing is gebrekkig gemotiveerd en maakt ten onrechte toepassing van artikel 74/20 vreemdelingenwet.

De beslissing is op dit punt gebrekkig gemotiveerd, maakt ten onrechte toepassing van artikel 74/20 vreemdelingenwet, zodat er sprake is van machtsoverschrijding.

Zodat in casu moet besloten worden dat de bestreden beslissing artikel 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringsplicht schendt, artikel 74/20 vreemdelingenwet schendt en blijk geeft van machtsoverschrijding.

De beslissing dd. 2.03.2020 dient te worden vernietigd."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- art. 74/20 van de Vreemdelingenwet.

Er zou ook sprake zijn van machtsoverschrijding.

Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden omdat de bestreden beslissing niet geconcretiseerd zou zijn naar verzoekende partij toe. Verzoekende partij betwist dat haar moeder fraude zou hebben gepleegd.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht besliste dat het verblijf van verzoekende partij diende te worden ingetrokken in toepassing van art. 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet.

Art. 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de moeder van verzoekende partij op 29.11.2018 een aanvraag diende om voor haarzelf en haar minderjarige kinderen, waaronder verzoeker, een visum type D te bekomen als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald van haar Belgische partner, dhr. Z. A. (...).

Het is op basis van de voormelde aanvraag dat verzoekende partij op 23.04.2019 in het bezit werd gesteld van een visum lang verblijf (type D) waarmee zij vervolgens op 24.05.2019 het Rijk is binnengekomen. Verzoekende partij betwist dit niet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij en haar gezin pas op het ogenblik van hun aanmelding bij de gemeentediensten meedeelden dat de referentiepersoon hangende de aanvraag in Marokko overleden was. Er werd pas op dat ogenblik een uittreksel uit de overlijdensakte dd. 22.05.2019 voorgelegd. Verzoekende partij betwist dit evenmin.

De referentiepersoon bleek amper 14 dagen na het indienen van de aanvraag, meer specifiek op 12.12.2018, te zijn overleden in Marokko. Daar waar enerzijds de Dienst Vreemdelingenzaken nooit eerder op de hoogte werd gebracht van het overlijden van de referentiepersoon en anderzijds het overlijden pas meer dan 5 maanden later werd aangegeven, is het geenzins kennelijk onredelijk voor de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat de aangifte van het overlijden onder valse voorwendsels werd uitgesteld met de bedoeling om de hangende verblijfsaanvraag niet in het gedrang te brengen.

Dienaangaande luidt de motivering van de bestreden beslissing dan ook terecht als volgt :

“Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

“Behoudens bijzondere bepalingen van van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.”

Betrokkene bekwam een D-visum als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald van haar Belgische partner, dhr. Z. A. (...). Vanuit DVZ werd een akkoord voor visum verleend op 23.04.2019, daaraan voorafgaand werd op 27.02.2019 nog het Rijksregister geraadpleegd. Nergens uit het dossier of het rijksregister kon toen enig overlijden blijken van de referentiepersoon. Betrokkene is samen met haar drie kinderen A. (...), F. (...) en A. (...) ingereisd op 24.05.2019. Bij aanmelding bij de gemeentediensten pas werd een uittreksel uit de overlijdensakte dd. 22.05.2019 voorgelegd en bleek aldus dat de referentiepersoon overleden was in Marokko, en dit reeds sinds 12.12.2018.

Betrokkene kwam met haar kinderen naar België met een D-visum, waardoor zij in principe bij aanmelding binnen de geldende termijnen houders zijn van het verblijfsrecht. Het visum werd voor het

ganse gezin aangevraagd op 29.11.2018. Echter, de situatie van betrokkene is tijdens de aanvraagprocedure totaal gewijzigd: immers, referentiepersoon is overleden op 12.12.2018, amper 14 dagen na de aanvraag.

Betrokkene liet na het overlijden van referentiepersoon te Marokko te melden aan DVZ of liet na het aan DVZ ter kennis te brengen via de ambassade in Marokko. De overlijdensaangifte lijkt dus onder valse voorwendsels te zijn uitgesteld waardoor de aanvraag gezinshereniging kon verdergelopen: immers, een aanvraag in functie van een reeds overleden persoon wordt geweigerd gelet er geen sprake meer kan zijn van gezinshereniging.

Betrokkene (of toen zijn wettige vertegenwoordiger) heeft wel degelijk laattijdig een uittreksel voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter.”

In de mate dat verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet afdoende geconcretiseerd zou zijn omdat het niet duidelijk zou zijn in welke mate de frauduleuze handeling aan haar zou kunnen worden toegerekend, laat verweerder gelden dat verzoekende partij klaarblijkelijk voorbijgaat aan de motieven van de bestreden beslissing.

Uit de bovenstaande motieven blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Minister uitdrukkelijk overwogen heeft dat het uitstel van de overlijdensaangifte onder valse voorwendselen geschiedde, waarbij er ook verwezen wordt naar de wettige vertegenwoordiger van verzoekende partij, en dat dit in hoofde van verzoekende partij ontegensprekelijk heeft bijgedragen tot het verkrijgen van een verblijfsrecht.

Zoals hoger gesteld, heeft verzoekende partij enkel een verblijfsrecht kunnen bekomen o.b.v. de door haar moeder ingediende verblijfsaanvraag. Terwijl deze aanvraag evident was afgewezen indien de overlijdensaangifte niet onder valse voorwendselen zou zijn uitgesteld. Een aanvraag in functie van een reeds overleden persoon wordt immers geweigerd gezien er in dat geval geen sprake kan zijn van gezinshereniging.

Het is vereist doch voldoende dat de gemachtigde van de Minister in de bestreden beslissing verduidelijkte dat verzoekende partij op basis van de door haar moeder ingediende aanvraag het kwestieuze verblijfsrecht heeft bekomen én dat het resultaat van die aanvraag het gevolg is van fraude. Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Daar waar verzoekende partij betwist dat er fraude zou zijn aangewend, stelt verweerder vast dat de blote beschouwingen van verzoekende partij niet volstaan om de vaststelling dat de aangifte van het overlijden doelbewust werd uitgesteld te weerleggen.

De beschouwingen van de verzoekende partij missen grondslag.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verblijf van verzoeker wordt ingetrokken nu hij of zijn wettelijke vertegenwoordiger laattijdig het overlijden van verzoekers vader heeft gemeld om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht in België te kunnen claimen. Verzoekers vader overleed 14 dagen na het indienen van de visumaanvraag, pas na de goedkeuring van het visum en bij aankomst in België heeft verzoeker of zijn wettelijke vertegenwoordiger dit aan de verwerende partij gemeld. Daarnaast houdt de gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoeker, de duur van zijn verblijf in België, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst en de humanitaire elementen in dit verband door verzoeker aangehaald.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten.

§ 4. De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde specifieke controles uitvoeren of laten uitvoeren als er gegronde vermoedens zijn van fraude of van het gebruik van andere onwettige middelen.”

3.3.3. Verzoeker benadrukt dat hij op het moment van de visumaanvraag minderjarig was. Verzoeker voert aan dat fraude naast een materiële component ook een intentioneel element vereist. Verzoeker werpt op dat indien zou aangenomen moeten worden dat er in hoofde van zijn moeder een frauduleuze handeling werd gesteld, wat volgens hem zeker niet het geval is, dan nog deze handeling niet aan hem kan worden toegerekend.

3.3.4. In de memorie van toelichting bij de wet van 4 mei 2016 die artikel 74/20 heeft ingevoegd in de Vreemdelingenwet kan gelezen worden: *“Het artikel 74/20 geeft het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” weer. Dit beginsel is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 – Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 – www.cass.be). Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou halen, kan doen gelden. Annekatrien LENAERTS, referendaris bij het Hof van Cassatie, verduidelijkt dat dit algemene rechtsbeginsel uit twee bestanddelen bestaat: een foutieve gedraging (handeling of onthouding, opzettelijke oneerlijkheid of misleiding waarbij de werkelijkheid op een onjuiste manier wordt voorgesteld) en een intentie om te schaden (wil van de bedrieger om een onrechtmatig voordeel te halen uit de toepassing van een rechtsregel). Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. LENAERTS, “Le principe général de droit *fraus omnia corrumpit*: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé belge”, T.B.B.R., 2014/3, 98-115).”* (Kamer van Volksvertegenwoordigers, Stukken, 2015-2016, DOC 54, 1696/001, p.10).

3.3.5. Uit het voormelde blijkt dus dat artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet de neerslag vormt van het principe *“fraus omnia corrumpit”*. De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*

veronderstelt het bestaan van bedrog, dat kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt (Cass. 9 oktober 2007). Het beginsel bestaat dus uit twee cumulatieve bestanddelen, met name een foutieve gedraging (objectief criterium) én een intentie om te schaden of winst te behalen (subjectief criterium). De bewijslast rust op de verwerende partij.

3.3.6. In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene bekwam een D-visum als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald van haar Belgische partner, dhr. Z. A. (...). Vanuit DVZ werd een akkoord voor visum verleend op 23.04.2019, daaraan voorafgaand werd op 27.02.2019 nog het Rijksregister geraadpleegd. Nergens uit het dossier of het rijksregister kon toen enig overlijden blijken van de referentiepersoon. Betrokkene is samen met haar drie kinderen A. (...), F. (...) en A. (...) ingereisd op 24.05.2019. Bij aanmelding bij de gemeentediensten pas werd een uittreksel uit de overlijdensakte dd. 22.05.2019 voorgelegd en bleek aldus dat de referentiepersoon overleden was in Marokko, en dit reeds sinds 12.12.2018.

Betrokkene kwam met haar kinderen naar België met een D-visum, waardoor zij in principe bij aanmelding binnen de geldende termijnen houders zijn van het verblijfsrecht. Het visum werd voor het ganse gezin aangevraagd op 29.11.2018. Echter, de situatie van betrokkene is tijdens de aanvraagprocedure totaal gewijzigd: immers, referentiepersoon is overleden op 12.12.2018, amper 14 dagen na de aanvraag. Betrokkene liet na het overlijden van referentiepersoon te Marokko te melden aan DVZ of liet na het aan DVZ ter kennis te brengen via de ambassade in Marokko.

De overlijdensaangifte lijkt dus onder valse voorwendsels te zijn uitgesteld waardoor de aanvraag gezinshereniging kon verdergelopen: immers, een aanvraag in functie van een reeds overleden persoon wordt geweigerd gelet er geen sprake meer kan zijn van gezinshereniging.

Betrokkene (of toen zijn wettige vertegenwoordiger) heeft wel degelijk laattijdig een uittreksel voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter.”

3.3.7. Op 2 maart 2020 nam de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot intrekking van het verblijf van de moeder van verzoeker. Bij arrest met nummer 239 883 van 19 augustus 2020 verwierp de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

3.3.8. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij benadrukt dat hij op het ogenblik van de visumaanvraag minderjarig was. Daarenboven was verzoeker ook op het ogenblik van het overlijden van zijn vader, de goedkeuring van de visumaanvraag en op het ogenblik van de aankomst in België minderjarig. Hij kwam samen met zijn moeder en zijn twee minderjarige zussen naar België. De Raad kan verzoeker volgen dat de gemachtigde van de bevoegde minister de intentionele component van *fraus omnia corrumpit* in hoofde van verzoeker niet heeft aangetoond nu verzoeker op het ogenblik van de visumaanvraag, het overlijden van zijn vader, de goedkeuring van de visumaanvraag en zijn aankomst in België minderjarig was.

Volgens vaststaande rechtspraak kan het algemeen rechtsbeginsel *‘fraus omnia corrumpit’* immers slechts worden tegengeworpen aan de dader of de medeplichtige aan de fraude (RvS 20 november 2012, nr. 221.430). In de thans bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de bevoegde minister niet gesteld dat verzoeker zelf bij zijn aanvraag om gezinshereniging fraude heeft gepleegd, dan wel dat hij medeplichtig zou zijn aan de fraude die zijn moeder heeft gepleegd teneinde een visum gezinshereniging te verkrijgen. In de bestreden beslissing wordt eerst uiteengezet dat verzoekers moeder een visumaanvraag indiende voor zichzelf en de drie kinderen en wordt vervolgens vermeld dat *“Betrokkene (of toen zijn wettige vertegenwoordiger)”* laattijdig een uittreksel uit de overlijdensakte van de vader/echtgenoot heeft voorgelegd. Gezien verzoeker op dat ogenblik (mei 2019) nog minderjarig was, moet aangenomen worden dat het hier enkel om zijn wettelijke vertegenwoordiger, met name zijn moeder, ging.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

3.3.9. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De verwerende partij herhaalt de feitelijke omstandigheden van de zaak en voert vervolgens aan dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat de overlijdensaangifte onder valse voorwendselen werd uitgesteld waardoor de aanvraag gezinshereniging verder kon lopen. De verwerende partij geeft mee dat een aanvraag gezinshereniging in functie van een overleden persoon wordt geweigerd omdat er geen sprake meer kan zijn van gezinshereniging.

Er wordt niet betwist dat indien de verwerende partij op het ogenblik van het beoordelen van de visumaanvraag kennis had gehad van het overlijden van de vader van verzoeker, zij de visumaanvraag anders zou hebben beoordeeld. Zoals hoger uiteengezet vormt artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet de neerslag van het rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* en bestaat dit rechtsbeginsel uit een objectief en een subjectief criterium. De Raad kan verzoeker volgen dat uit het gegeven dat hij noch zijn wettelijke vertegenwoordiger zijn visumaanvraag niet heeft geactualiseerd niet blijkt dat de gemachtigde de intentie tot fraude in zijn hoofd heeft aangetoond. Hierbij wordt benadrukt dat verzoeker op het ogenblik van de visumaanvraag, het overlijden van zijn vader, de goedkeuring van de visumaanvraag en zijn aankomst in België minderjarig was.

Waar de verwerende partij ervanuit gaat dat het volstaat dat de intentie tot fraude is aangetoond in hoofd van de wettelijke vertegenwoordiger van de toen minderjarige verzoeker kan zij niet worden gevolgd.

In de memorie van toelichting bij de wet van 4 mei 2016 die artikel 74/20 heeft ingevoegd in de Vreemdelingenwet kan gelezen worden: “*De door bedrog verkregen onregelmatige handeling kan alleen dan te allen tijde worden ingetrokken, wanneer de begunstigde van de rechtshandeling zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan bedrog of er medeplichtig aan is (M. LEROY, Contentieux administratif, 5ème édition, Bruxelles, Anthémis et ULB, 2011, p. 429).*” (Kamer van Volksvertegenwoordigers, Stukken, 2015-2016, DOC 54, 1696/001, p.12).

Gelet op de minderjarigheid van verzoeker bij zijn visumaanvraag, bij het overlijden van zijn vader, bij de goedkeuring van het visum en bij zijn aankomst in België heeft verzoeker zich niet persoonlijk schuldig gemaakt aan bedrog noch is hij er medeplichtig aan. Het was de verantwoordelijkheid van zijn moeder en zijn meerderjarige broers, die al in België verbleven om het overlijden van verzoekers vader aan de Belgische autoriteiten kenbaar te maken.

3.3.10. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek naar de overige grieven dringt zich dan ook niet verder op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot intrekking van het verblijfsrecht van 23 maart 2020 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET